

Arrest

nr. 62 419 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 31 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 8 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U hebt Armenië verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot, M.(...) H.(...) (O.V. 6.679.099). Uw echtgenoot is in de avond van 10 augustus 2010 niet naar huis gekomen en hij belde u rond de datum van 11 augustus 2010 op met de boodschap dat jullie Armenië moeten verlaten. Over de concrete problemen heeft uw man bijna niets gezegd. Op 12 en 13 augustus 2010 zijn nog personen bij u thuis langs gekomen die naar uw man vroegen. Op 14 augustus 2010 bent u samen met uw gezin vanuit Armenië naar Moskou vertrokken. U verbleef in Moskou bij een kennis van uw echtgenoot en op 29 augustus bent u vanuit Moskou met de trein naar België gereisd. Op 31 augustus 2010 bent u samen met uw gezin in België aangekomen en op 1 september 2010 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.(...) H.(...) (CGVS gehoor vrouw 27/10/2010 p.6). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"U verklaarde dat u op 10 augustus 2010 getuige was van een gevecht waarbij één van de lijfwachten van een bekende Armeense zakenman, bijgenaamd L.(...), door mannen van generaal Seyran Saroyan werd gedood (CGVS gehoor 27/10/2010 p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omdat u van beide partijen doodsb bedreigingen hebt ontvangen. De lijfwachten van L.(...) eisten van u dat u een getuigenverklaring bij de politie zou afleggen terwijl de mannen van Seyran u dit hebben verboden onder bedreiging van een wapen (CGVS gehoor p.12, 15). U vreest bij terugkeer naar Armenië voor uw leven en dat van uw gezin (CGVS gehoor p.21, 23).

Er werden echter vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig in het gedrang brengen. Zo werden na een vergelijking tussen zowel uw opeenvolgende verklaringen als de verklaringen van u en uw vrouw een reeks tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld.

Vooreerst werden een reeks tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld aangaande de chronologie en het verloop van enkele belangrijke feiten in uw asielrelaas. Een eerste tegenstrijdigheid werd na vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen opgemerkt. U verklaarde aanvankelijk dat u op 11 augustus 2010 zowel door de lijfwachten van generaal Saroyan als door de lijfwachten van L.(...) werd bedreigd terwijl u onderweg was naar het politiekantoor in Jerevan (CGVS gehoor p.12). U voegde hieraan toe dat u na deze bedreigingen bent gevluht en dat u vervolgens niet meer naar het politiekantoor bent gegaan (CGVS gehoor p.12-13). Nadien echter verklaarde u dat u door de lijfwachten van L.(...) pas werd bedreigd nadat u die dag naar het politiekantoor was geweest (CGVS gehoor p.14). Bij confrontatie met uw eerdere verklaring gaf u aan dat u op 11 augustus 2010 wel op het politiekantoor was geweest en nadien bevestigde u nogmaals dat de lijfwachten van L.(...) u pas na het bezoek op het politiekantoor hebben benaderd (CGVS gehoor p.15). Deze verklaring kan echter de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen, te meer daar u voorts tot tweemaal toe had aangegeven dat u door beide partijen werd bedreigd terwijl u naar het politiekantoor onderweg was (CGVS gehoor p.12). Een volgende tegenstrijdigheid werd opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U verklaarde dat u in de nacht van 10 augustus 2010 thuis bent gekomen en dat u uw vrouw in de ochtend van 11 augustus 2010 nog hebt gezien (CGVS gehoor p.21, 23). Uw echtgenote echter gaf tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal aan dat u in de avond van 10 augustus 2010 niet thuis bent gekomen en dat zij u op 11 augustus 2010 niet meer heeft gezien. Bovendien kon zij geen verklaring bieden waarom u de avond van 10 augustus 2010 niet naar huis bent gekomen (CGVS gehoor p.8). Na confrontatie met de verklaringen van uw vrouw, kon u enkel uw eigen verklaringen bevestigen en stelde u dat het mogelijk is dat uw vrouw het zich niet goed kan herinneren (CGVS gehoor p.23). U voegde er bovendien aan toe dat er van u en uw vrouw niet kon worden verwacht dat jullie alles naar juistheid zouden herinneren (CGVS gehoor p.23). Deze verklaring heft logischerwijze vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Een volgende vastgestelde tegenstrijdigheid betreft het contact tussen u en uw vrouw in de periode van 11 tot 14 augustus 2010, toen u zich in Talin bevond. U verklaarde immers dat de lijfwachten van L.(...) op 12 en/of 13 augustus 2010 tweemaal bij uw vrouw thuis zijn langs geweest en dat uw vrouw u in beide gevallen zelf heeft opgebeld om u hiervan op de hoogte te brengen (CGVS gehoor p.16-18). Uw echtgenote stelde echter dat zij u niet op eigen initiatief heeft ingelicht. Wel gaf zij aan dat u haar op 11 augustus 2010 had opgebeld en dat het mogelijk is dat zij u toen over die bezoeken heeft verteld (CGVS gehoor vrouw p.7). Deze verklaring is echter inconsistent met uw eerdere verklaring dat het bezoek van de lijfwachten van L.(...) zeker niet op 11 augustus 2010 had plaatsgevonden, maar wel op latere datum (CGVS gehoor p.18). Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaring, zijnde dat zijzelf u had opgebeld om de voornoemde

bezoeken te melden, kon uw echtgenote enkel aangeven dat dat mogelijk was, maar dat ze het zich niet kan herinneren (CGVS gehoor vrouw p.7, 8). Deze verklaring heft eveneens de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op, gezien van u en uw vrouw eenduidigheid mag worden verwacht aangaande de wijze waarop u bent ingelicht over belangwekkende feiten die blijken geven van de ernst van de verklaarde vervolgingsproblematiek.

Bovendien werden inconsistenties tussen enerzijds uw opeenvolgende verklaringen en anderzijds de verklaringen van u en uw echtgenote opgemerkt betreffende het moment waarop werd besloten Armenië te verlaten. Aanvankelijk gaf u aan dat u een tweetal dagen voor uw vertrek uit Armenië was gestart met de voorbereidingen, terwijl u nadien aangeeft dat u pas op 14 augustus 2010 had besloten om Armenië te verlaten (CGVS gehoor p.11). Op dat moment tijdens het interview stelde u eveneens dat de vliegtuigtickets voor Moskou op 14 augustus 2010 door uw vriend D.(...) waren aangekocht (CGVS gehoor p.11). Later op het interview verklaarde u echter dat u reeds op 11 augustus 2010 contact met uw vrouw had opgenomen waarbij u haar liet weten dat er vliegtuigtickets voorhanden waren om op 14 augustus 2010 uit Armenië te vertrekken. Onmiddellijk wijzigde u uw verklaring en stelde u dat u op 11 augustus 2010 toch nog geen tickets had (CGVS gehoor p.17). Op de vraag op welke dag u uw vrouw over het vertrek uit Armenië had verteld, kon u niet concreet antwoorden (CGVS gehoor p.18). U kon enkel aangeven dat het dezelfde dag was als de dag dat u wist dat er vliegtuigtickets waren, waarbij u eraan hebt toegevoegd dat dit niet op datum van 14 augustus was (CGVS gehoor p.18). Deze verklaring is vervolgens inconsistent met uw aanvankelijke verklaring dat u op 14 augustus 2010 had besloten uit Armenië te vluchten. Eveneens is deze verklaring inconsistent met de verklaring van uw echtgenote dat zij twee dagen voor het vertrek door u ervan op de hoogte werd gebracht dat jullie Armenië zouden ontvluchten (CGVS gehoor vrouw p.5). De vastgestelde inconsistentie is zwaarwichtig: gezien het ingrijpend karakter van de beslissing om het land te ontvluchten kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat uw vrouw en u dermate weinig duidelijkheid kunnen geven over het moment waarop deze beslissing zou zijn genomen.

Ter bevestiging van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid in uw hoofde dient het onaannemelijk te worden genoemd dat u onaannemelijk weinig initiatief heeft getoond om meer duidelijkheid te krijgen aangaande het verdere verloop van de door u verklaarde problemen. Zo verklaarde u dat u op 10 augustus 2010 getuige was van een moord op één van de lijfwachten van een bekende Armeense zakenman. U vreest bij terugkeer naar Armenië dat u zal worden gedood naar aanleiding van de problemen die zijn ontstaan omwille van een getuigenverklaring dat u bij de politie diende af te leggen (CGVS gehoor p.23). Echter, u hebt na 10 augustus 2010 geen enkele poging ondernomen om informatie te bekomen omtrent het verdere verloop of afloop van deze zaak (CGVS gehoor p.19, 20, 22) en dit terwijl voornoemd feit de eigenlijke aanzet vormde voor uw problemen in Armenië. U wist niet eens of deze moord in de media werd besproken. U kan enkel vermoeden dat er misschien een andere getuige werd gevonden (CGVS gehoor p.20), maar u was niet in staat verdere concrete informatie over deze aangelegenheid of de stand van een onderzoek op het Commissariaat-Generaal te melden. Dat u geen initiatief hebt genomen om de ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek na te gaan, is niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw vrouw, Shaghoyan Alisa (O.V. 6.679.099), weinig kennis heeft van uw problemen in Armenië (CGVS gehoor p.17, CGVS gehoor vrouw 27/10/2010 p.6-7). U verklaarde dat u haar niets concreet over de vervolgingsfeiten had verteld om haar niet verder onrustig te maken (CGVS gehoor p.17). Uw vrouw gaf vervolgens aan dat zij u geen verdere vragen durfde te stellen omwille van bepaalde gezondheidsproblemen waarmee u te kampen hebt (CGVS gehoor vrouw p.7). Echter, gezien u en uw vrouw Armenië zijn ontvlucht omwille van uw problemen, mag worden verwacht dat uw vrouw minstens op de hoogte zou zijn gebracht van de meest cruciale aspecten van het asielrelaas. De vaststelling dat uw vrouw onaannemelijk weinig weet over uw problemen, brengt aldus de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsvrees in het gedrang.

Bovendien bent u er niet in geslaagd uw asielmotieven aannemelijk te maken op basis van neergelegde bewijsstukken. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het interview tot tweemaal toe dat u op 10 augustus 2010 uw handtekening aan de politie had verleend waarbij u zich akkoord verklaarde dat u de volgende dag naar het politiekantoor terug zou gaan om een getuigenverklaring af te leggen (CGVS gehoor p.12, 15). Toen u werd gevraagd hiervan bewijzen voor te leggen, verklaarde u geen bewijzen te hebben gezien u enkel op mondelinge wijze was gevraagd om op 11 augustus 2010 naar het politiekantoor te gaan (CGVS gehoor p.16). Ongeacht deze vastgestelde inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document hebt neergelegd noch aangaande de moord dd.10 augustus 2010 noch aangaande het feit dat u als een getuige van deze moord werd beschouwd.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde kopie van de eerste pagina's van uw militair boekje wijzigt bovenstaande conclusie niet, aangezien dit document enkel een indicatie vormt van uw identiteit en dit hier niet in twijfel wordt getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H.M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62 418 van 30 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot H.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat er ook sprake is van machtsoverschrijding in hoofde van de verwerende partij. Verzoeker oppert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn motivering tot afwijzing van zijn asielaanvraag op geen enkel ogenblik blijkt geeft van enige weerlegging van de waarachtigheid van zijn feitenrelaas. Volgens hem beperkt het Commissariaat-generaal zich tot het "het vastpinnen van vermeende inconsistenties in het relaas van verzoeker mede in verhouding tot het relaas van zijn echtgenote, hierbij de opeenvolgende gebeurtenissen tussen 10.08.2010 en 14.08.2010 in hoofde van verzoeker –die op dat ogenblik voor zijn leven minstens lijfbehoud vreest, meer dat van zijn gezin- op een detaillistische wijze aan eengrondig onderzoek onderwerpend louter bedoeld om inconsistenties te vinden zonder ook maar op enig ogenblik aandacht te schenken aan de gebeurtenissen zelf uit hoofde van dewelke verzoeker voor zijn leven vreest". Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal op geen enkel ogenblik rekening lijkt te houden met zijn emotionele ontreddering en de stress in zijn hoofde sinds 10 augustus 2010 en evenmin rekening houdt met de stress die hij tijdens het interview ondervond, gelet op het one-shot karakter ervan en de impact op zijn verdere leven. Hij meent dat hem het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden voor wat de vermeende inconsistenties betreft. Hij vreest, zo merkt hij op, immers werkelijk voor zijn leven. Betreffende het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet werpt verzoeker op dat niet geloofwaardig kan worden dat hij het voorwerp uitmaakt van een willekeurige vervolging op zijn persoon nu hij louter getuige was van een crimineel feit tussen militaire en paramilitaire actoren in zijn thuisland en hij geen enkele zekerheid heeft dat zijn veiligheid kan worden gegarandeerd bij een gedwongen terugkeer naar zijn thuisland.

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin gewag maakt van "machtsoverschrijding in hoofde van verweerster", aangezien hij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze hiervan sprake zou zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële

motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing, waarin wordt geoordeeld dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers opeenvolgende verklaringen niet alleen onderling tegenstrijdigheden en inconsistenties bevatten, maar dat zij ook strijdigheden en inconsistenties vertonen met de verklaringen die zijn vrouw heeft afgelegd. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk weinig initiatief heeft getoond om meer duidelijkheid te krijgen aangaande het verdere verloop van de door hem verklaarde problemen. Tot slot wordt gesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn asielmotieven aannemelijk te maken op basis van neergelegde bewijsstukken.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt echter geen enkele concrete poging om de vele verscheidene tegenstrijdigheden en inconsistenties te weerleggen of te ontkrachten die de Commissaris-generaal heeft vastgesteld tussen enerzijds zijn opeenvolgende verklaringen en tussen anderzijds zijn verklaringen en de verklaringen die zijn vrouw op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Zo laat hij de vaststelling ongemoeid dat hij oorspronkelijk aangaf onderweg naar het politiekantoor in Jerevan door zowel de lijfwachten van generaal Saroyan als door die van L. bedreigd te zijn, hij daarna op de vlucht is geslagen en niet meer naar het politiekantoor is gegaan (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 27/10/2010, p. 12-13), terwijl hij later een totaal andere verklaring aflegde. Hij gaf aan dat hij die bewuste dag toch naar het politiekantoor is geweest, dat hij op weg daar naar toe bedreigd werd door lijfwachten van Saroyan en dat hij bij het verlaten van het politiekantoor werd opgewacht en bedreigd door de lijfwachten van L. (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 27/10/2010, p. 14-15). Verzoeker gaat ook geheel niet in op de vele andere door het Commissariaat-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen enerzijds zijn opeenvolgende verklaringen en anderzijds zijn verklaringen en die van zijn vrouw, welke onder meer betrekking hebben op de chronologie en de omstandigheden van enkele belangrijke feiten in zijn asielrelaas en zijn besluit om Armenië te verlaten. Wat zijn emotionele ontredde en de stress betreft waaronder verzoeker beweert te lijden, wordt vastgesteld dat hij geen attest neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten een zodanige impact op hem hebben gehad dat hij niet bij machte zou zijn om op een coherente, nauwkeurige wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen zij werd verhoord doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De stress in zijn hoofd vermag trouwens niet te verklaren waarom zijn vrouw omtrent enkele van de essentiële elementen uit zijn asielrelaas compleet andersluidende verklaringen heeft afgelegd. De vaststelling dat omtrent het bezoek aan het politiekantoor en de chronologie van de bedreigingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd, blijft bijgevolg overeind en deze ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn algemeen verweer op generlei wijze ingaat op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij onaannemelijk weinig initiatief heeft getoond om meer duidelijkheid te krijgen aangaande het verdere verloop van de door hem verklaarde problemen. Verzoeker heeft immers geen enkel document neergelegd aangaande de moord dd. 10 augustus 2010 noch aangaande het feit dat hij als een getuige van deze moord zou worden beschouwd.

2.7. *Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker is blijkens zijn relaas quasi meteen na de doodsbedreigingen aan zijn adres uit Armenië weggevlucht (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 27/10/2010, p. 20) zonder enig beroep te doen op de lokaal aanwezige autoriteiten.*

2.8. *Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoeker dat hij slachtoffer is van een willekeurige vervolging op zijn persoon nu hij louter getuige was van een crimineel feit tussen militaire en paramilitaire actoren in zijn thuisland en geen enkele zekerheid heeft dat zijn veiligheid kan worden gegarandeerd bij een gedwongen terugkeer naar zijn thuisland volstaat niet om een dergelijk risico aannemelijk te maken. Gelet op de overige elementen waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoeker evenmin aan dat er in zijn land van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

2.9. *Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de gegrondheid van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.*

2.10. *Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.*

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. *Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN